

Semele

Sophus Zahle(?) (1797-1837)

Efter Friedrich Schillers

Semele (Anthologie auf das Jahr 1782)

Semele

i to Scener

Personerne

Juno

Semele, Prindsesse af Theben

Jupiter

Merkur

Handlingen foregaaer i Kadmus' Palads i Theben.

Første Scene

Juno

(stiger af sin Vogn, omgivet af en Sky.)

Bort med den vingede Vogn!

Junos Paaer, venter mig

Paa Cythærons skyfulde Top.

(Vogn og Sky forsvinde.)

Vær hilset, Huus, Du Gjenstand for mit Had,

Vær hilset, Tag, som jeg med Afsky seer,

Forhadte Mure! Altsaa her er Stedet,

Hvor Jupiter min Ægteseng besmitter

Og det i Paasyn af den kydske Dag!

Her er det, hvor en Qvinde, hvor en Skabning,

En Skabning kun af Støv fordrister sig

Til Tordneren at smigre af min Arm;

Og holde ham ved sine Læber fangen!

Juno, Juno, eensom

Staaer Du og forladt,

Paa Himlens Throne.

Offre Dine Altre bære;
Og for Dig man knæler hen.
Hvad er uden Elskov Ære?
Hvad er Himlen uden den?
Ve, Dit stolte Sind at tvinge
Maatte Venus sig af Skummet svinge;
Hendes tryllende Blikke
Mennesker og Guder bandt.
Ve, Dit Held at forøde,
Maatte Hermione føde,
Og Dit Held forsvandt!

Er jeg ikke Gudernes Fyrstinde?
Ikke Tordnerens Søster?
Ei Zeus' Alherskerens Hustru?
Stønner Himlens Axer ikke
Paa mit Bud, er ei Olympens Krone min?
Ha, jeg føler mig!
Kronos' Blod i de udødelige Aarer, —
Kongeligt svulmer mit guddommelige Hjerte!
Hævn! Hævn!
Skal jeg ustraffet haanes?
Skal hun ustraffet blandt de evige Guder
Kaste Stridens Æble, kalde Eris
I den glade, himmelske Sal?
Forfængelige!
Dø og lær ved den stygiske Strøm,
At skille det Guddommelige fra jordiskt Støv
Din Kjæmperustning nedtrykke Dig!
Din Frækhed
Sønderknuse Dig!

Hævnpandsret
Stiger jeg ned fra det høie Olymp.
Søde, fortryllende,
Smigrende Taler
Haver jeg udtænkt.
Død og Fordærvelse
Lure i dem.

Hør, hendes Trin!
Hun kommer!
Nærmer sig den visse Fordærvelse!
Indhyld Dig, Guddom, i dødelig Dragt!
(Hun gaaer.)

Semele

(raaber ind paa Scenen.)

Alt daler Solen; iler mine Terner!
Med liflig Ambraduft at fylde Salen!
Strøer Roser og Narcisser rundt omkring;
Forglemmer ikke de guldvirkte Hynder! —
Han kommer ei endnu, og Solen daler! —

Juno

(Styrter ind i en gammel Kones Skikkelse)

Højloved' være Guderne, min Datter!

Semele

Ha! Vaager — drømmer jeg! I Guder! Beroe!

Juno

Hvad, skulde Semele vel have glemt
Sin gamle Amme?

Semele

Beroe! ved Zeus!

Lad til sit Bryst Din Datter trykke Dig!
Du lever? Hvad har ført fra Epidaurus
Dig hid? Hvorledes lever Du? Du er
Bestandigt dog min Moder!

Juno

Ja, Din Moder!

Før kaldte Du mig saa.

Semele

Det er Du end!

Det vil Du blive indtil jeg har drukket
Af Lethes Glemselsdrik.

Juno

Snart vil vel Beroe
Forglemmelse af Lethes Vande drikke;
Af Lethe drikker Kadmus' Datter ei!

Semele

Hvordan, min Gode? Gaadefuld var ellers
Din Tale ei, og ei saa dunkel før!
Nu taler af Dig Dine graa Haars Aand;
Jeg, siger Du, vil ei af Lethe drikke?

Juno

Det sagde jeg! Ja! Men hvi spotter Du
Vel mine hvide Haar? Vel har de ei
En Gud besnæret, saasom Dine Blonde!

Semele

Tilgiv den Ubesindige! Hvor skulde
Jeg spotte Dine graae Haar? Ville mine
Vel evigt bølge blonde om min Hals;
Men hvad var det Du mumled for Dig selv
Saa sagte? — Om en Gud?

Juno

Nu, sagde jeg
En Gud? Velan! de boe jo overalt!
At dyrke dem anstaaer den Svage vel.
Ja Guderne er', Semele! hvor Du er.
Hvi spørger Du mig?

Semele

Slemme! Dog fortæl,
Hvad førde Dig herhid fra Epidaurus?
Det dog vel ei, at Guder gjerne boe
Om Semele?

Juno

Ved Jupiter, kun det!

Hvad for en Ild foer gjennem Dine Kinder,
Da jeg udtaelte Jupiter? Ei anderledes
End hin, min Datter! — Skrækkelig nu raser
I Epidaurus Pesten; dødlig Gift
Er hvert et Aandedræt; hvert Pust fordærver;
Sin Søn opbrænder Moderen; Brudgommen
Sin Brud; de flammerøde Baal forvandle
Den mørke Midnat til den lyse Dag,
Og Klager hyle rastløst gjennem Luften;
Uendelig er denne Jammer! Harmfuld
Nedskuer Zeus nu paa det arme Folk.
Forgjæves strømmer Offerblod; forgjæves
Nedknæle Præsterne for Gudens Alter;
Hans Ører ere døve for vor Klage —
Derfor har mit haardtslagne Fødeland
Sendt mig til Kadmus' kongelige Datter;
For at bønfalde hende om at vende
Hans Harm fra os; — Beroe, hendes Amme,
Saa tænkte de, formaaer hos Semele
En Deel, og Semele hos Zeus; meer veed
Jeg ei; forstaaer end mindre hvad de meende
Med det som Semele formaaer hos Zeus.

Semele

(heftig og glemmende sig selv.)

I Morgen viger Pesten — sig dem det!
Zeus elsker mig — i Dag end maa den vige!

Juno

(Farer op, forbauset.)

Ha, er det sandt hvad Rygtets tusind' Tunger
Har pluddret ud fra Ida indtil Hæmus?
Zeus elsker Dig, Zeus hilser Dig i al
Den Pragt, hvori ham Himlens Borgere
Beundre naar i Junos Arm han synker?
Lad, Guder! lad nu disse graae Haar fare
Til Orkus! Jeg er mæt af Livet nu!
Kronion svæver i sin Guddomspragt
Til hende ned, til hende, der engang
Har diet dette Bryst. —

Semele

O, Beroe! Han kom,
En Yngling skjøn, saa Ingen mere skjøn
Forlod Auroras Skjød, meer paradisisk,
End Hesperus, naar han balsamiskt aander,
Og dypper Lemmerne i Ætherglød;
Hans Gang alvorlig, majestætisk som
Hyperions, naar Kogger, Pile, Bue
Paa Skuldren klinge; som naar Søverbølger
Af Oceanet hæve sig, omsvæved
Hans Klædebon ham, Stemmens Melodi
Var som en Sølvklang af flydende Krystaller,
Meer tryllende end Orpheus' Harpeklang.

Juno

Ha, Datterlil! Begejstringsflammen hæver
Dit Hjerte til et helikoniskt Sving!
Hvad maa det Hørte ikke have været,
Og hvad det Seete, naar Erindringen
Fremkalder en saa undersalig Vellyst?
Men hvi fortier Du
Det Kosteligste nu,
Kronions Pragt, de røde Tordenkiler
Der gennem sønderrevne Skyer iler ?
Stor Skjønhed kan
Prometheus og Deukalion have givet;
Men Tordenkiler kaster ene h a n;
Den Torden, som han lagde for Din Fod,
Har gjort Dig til den Herligste paa Jorden.

Semele

Hvad siger Du? Her er ei Talen om
En Tordner!

Juno

(smilende.)

Ogsaa Spøg Dig klæder vel.

Semele

Saa himmelsk, som min Jupiter var ingen
Søn af Deukalion — jeg kjender ingen Tordner.

Juno

Ih, Aabrysot!

Semele

Nei, Beroe! ved Zeus!

Juno

Du sværger?

Semele

Ja, ved Zeus! ved min Zeus!

Juno

(med et Skrig).

Du sværger!

Semele

(ængstligt.)

Beroe, hvad fattes Dig?

Juno

Siig det endnu engang det Ord, der gjør

Dig til den Usleste paa Tellus' Kreds!

Usalige, det var ei Zeus!

Semele

Ei Zeus!

Afskyelige!

Juno

En Bedrager var det,

Fra Attika, der under Gudens Maske

Bedrog Dig for Din Ære og Din Uskyld.

(Semele segner om.)

Ja, styrt kun hen, staa aldrig op igjen!
Lad evig Nat Dit Lys opsluge, lad
En evig Taushed ruge paa Dit Øre!
Bliv evigt her en livløs Klippeblok!
O, Skjændsel! Skjændsel, der tilbageslænger
Det kydske Daglys i Hekates Favn!
Saa, Guder! Guder! saa maa Beroe
Nu efter sexten lange, lange Aar
Igien see Kadmus' Datter! Glad i Hu
Drog jeg fra Epidaurus, men med Skam
Maa jeg til Epidaurus gaae tilbage. —
Fortvivlelse medbringer jeg! — o, Jammer!
Indtil en anden Oversvømmelse,
Kan Pesten roligt vare ved, kan Liig
Optaarne sig om Øtas Top, kan selv
Det hele Hellas blive til et Beenhuus,
Før Semele formilder Gudens Vrede.
Bedragne er' vi Alle — jeg og Du;
Og Grækenland og Alt. —

Semele

(Reiser sig stiltiende op og udstrækker Armene efter hende.)

Min Beroe!

Juno

Fat Mod, mit Hjerte! End maaskee det dog
Kan være Zeus — sandsynligt dog vel ei!
Maaskee dog er det Zeus! Nu maae vi snart
Erfare det. Nu maa han vise sig!
Hvis ikke maa Du evig flye hans Spor
— Maa give ham til Priis for Thebens Hævn.
Se op min Datter, se Din Beroe
I Øiet, der medlidende sig aabner!
Hør, var det ikke bedst at prøve ham,
Min Semele?

Semele

Ved alle Guder, nei!

Saa vilde jeg ei finde ham. —

Juno

Og vilde

Du lide mindre, naar i bange Tvivl
Du smægted' hen, og hvis det dog var ham?

Semele

(Skjuler sit Hoved i Junos Skjød.)

Ak, det er ikke ham!

Juno

Og han fremstilled

Sig for Dig i den hele Glands, hvori
Olympen nogensinde saae ham? Hvad,
Min Semele! Og vilde Du fortryde
Da at Du havde fristet ham? —

Semele

(farende op.)

Han maa

Afsløre sig!

Juno

(hurtigt.)

Mit Barn, han tør ei synke
I Dine Arme, før han har afsløret
Sig, derfor hør en trofast Ammes Raad;
Hvad Kjærligheden nu tilhvidsker mig,
Vil Kjærlighed fuldbringe — sig mig, Barn!
Naar vil han komme?

Semele

Før Hyperion

I Thetis' Seng nedstiger loved han
At møde mig.

Juno

(heftig og forglemmende sig selv.)

Hvad? Virkelig?

Han loved' det? — Igjen i Dag?

(fatter sig.)

Han kommer;

Og naar han elskovsdrukken nu udbreder
For Dig at favne sine Arme, saa —
Mærk Dig det vel, saa træder Du tilbage
Som rørt af Lynet. Ha! Han vil forbauses!
Men lad ham ikke længe, Barn, forbauses;
Men vedbliv med et Blik saa koldt som Iis
At modstaae ham; langt mere vildt og hæftigt
Vil han bestorme Dig; de Skjønnens Knibskhed
Er kun en Dæmning, der tilbagepræsser
En Bjergstrøm; og meer voldsomt brydes
Da Bølgerne. — Derpaa begynder Du
At græde — Jetteslægten kan han modstaae,
Kan roligt see naar Typheus' hundred' Arme
Optaarner Ossa paa Olymp, for ham
At styrte fra den Throne, han har arvet, —
En Skjønheds Taarer dog modstaaer han ei —
Du smiler, sikkert overgaaer Disciplen
I Visdom Lærerinden — ikke sandt? —
Nu beder Du ham at tilstaae Dig en
Kun lille, lille og uskyldig Bøn,
Hans Ømhed og hans Guddom at besegle. —
Han sværger det ved Styx — ham binder Styx;
Nu kan han aldrig slippe meer! — Du taler:
»Før skal Du ei omfavne denne Middie,
Før Du, i al din Guddoms-Kraft, hvori
Du favner Kronos' Datter, favner mig.«
Lad, Semele, det ei forskrække Dig,
Naar Du omgives af hans Guddoms Rædsler,
Naar Ilden, der omflammer ham, naar Tordner,
Der buldrer om ham, vil betage Dig
Din Længsel efter at see Ønsket opfyldt;
Det er kun tomme Rædsler, Semele!
Og gjerne pleje Guderne at være
Mod Menneskerne sparsomme med disse
Saa smukke Herligheder. Bliv kun Du
Standhaftig ved din Bøn, og Juno selv
Vil skjele til Dig fuld af giftig Avind.

Semele

Den Hæslige med hendes Oxeøine!
Tit har i Elskovs Øjeblik han klaget,
Hvor hun ham plaged' med sin sorte Galde.

Juno

(Forbittret, forlegen og afsides.)
Ha, Orm! Fordærvelse for denne Spot!

Semele

Hvorledes, Beroe! Hvad mumler Du?

Juno

(Forlegen.)
Slet intet, Semele! mig plager og
Den sorte Galde — ofte maa et skarpt,
Et Strafblik gaae hos Elskere for Galde —
Og Oxeøine er dog ei saa vilde. —

Semele

O, fy dog, Beroe! de Hæsligste,
Der nogensinde fandtes i et Hoved! —
Og dertil Kinder gule, grønne, ret
En synlig Straf for giftig Aabryot —
Jeg ynker Zeus, at denne onde Qvinde
Ei skaaner ham een Nat med denne ækle,
Afskyelige Kjærlighed, med disse
Skinsyge og urimelige Griller —
Det er Ixions Hjul i Himmelen.

Juno

(Raser frem og tilbage, i den yderste Forvirring og Vrede)
Ei meer herom!

Semele

Hvad, Beroe, saa bitter?
Har jeg sagt meer, end der er sandt, sagt meer,
End der er klogt?

Juno

Du har sagt meer, end der
Er sandt, og meer end klogt er, unge Kone!
Ja, lykkelig Du kan Dig prise, hvis
Ei dine Øines Blaa nedsmile Dig
I Charons Færgebaad før Tiden, — viid,
Saturnia har Altre end og Templer,
Og vandrer om blandt Dødelige — hun
Ei hævner noget meer, end kaad Foragt.

Semele

Hun vandre her som Vidne til min Lykke!
Hvad siger det? — min Jupiter beskytter
Hvert Haar paa dette Hoved. — Hvad kan Juno?
Dog lad os tie derom, Beroe!
Zeus maa jeg see i Dag i al hans Pragt,
Om og Saturnia derover skal
Til Orkus finde Veien —

Juno

(Afsides.)

Denne Vei

Vil vel en Anden finde førend hun,
Hvis end Kronions Lyn formaaer at træffe!

(Til Semele.)

Ja, Semele! Saa briste hun af Nid,
Naar Kadmus' Datter for al Hellas' Øine
Opsvæver til Olympen i Triumph.

Semele

(letfærdigt smilende.)

Saa mener Du, at man i Grækenland
Vil høre hvor det gik med Kadmus' Datter?

Juno

Ha! om man og fra Sidon til Athen
Vil høre om en Anden! Semele!
Guder vilde i Olympes Rige
Knæle for Dig paa hans Bud,
Og i Ærefrygt de Dødelige
Neie sig for Jettebanens Brud.
Og i frygtsom Afstand —

Semele

(Falder hende om Halsen)

Beroe!

Juno

Evigheder — gamle Verdner

Vil i Marmorskrivt forkynde:

Her tilbedes Semele!

Hun den skønneste blandt Qvinder,

Der nedtvang til sine Kysse

Tordneren fra Himlens Sale

Til den lave Jordens Kredts;

Og paa Fama's tusindfold brusende Vinge

Skal over Havet og Jorden det klinge.

Semele

(Ude af sig selv.)

Pythia! Apollo! — Hvis dog han

Blot kommer.

Juno

Og paa dampende Altre vil

Man ære Dig som en Gudinde.

Semele

Bønhøre vil jeg dem, med mine Bønner

Hans Vrede mildne og i Taarer slukke

Hans Lyn — og gjøre Alle lykkelige!

Juno

(For sig selv.)

Arme Ting! Det vil Du aldrig kunne!

(eftertænkende.)

Snart smelter — dog at kalde mig afskyelig! —

Nei! — Ned til Orkus med Medlidenheden!

(Til Semele.)

Fly kun, fly kun, min Kjære, at ei Zeus

Dig mærker — lad ham længe vente Dig,

At ret hans Længsel stiger.

Semele

Beroe!

Dig Himlen har udkaaret til sin Stemme!
Jeg Lykkelige! Fra Olympen ville
Selv Guderne sig neie, — Dødelige
Nedknæle for mig i ærbødig Taushed —
Lad kun, o lad — men jeg maa bort herfra!
(Iler bort.)

Juno

(Jubler og seer efter hende.)

O, svage, stolte, letbedragne Qvinde!
Ædende Luer være hans Blikke,
Sønderknuselse være hans Kysse,
Uvejrstorm hans Omfavnelse Dig!
Menneskelige Lemmer taale ei hans
Nærværelse, der Tordenen slynger!
Ha!

(I rasende Henrykkelse.)

Naar det svage, det dødelige Legem
Smelter under de flammende Arme
Ligesom Sneen for Middagens Glød!
Naar den Meeneder istedetfor hende,
Bruden, den hulde, blødarmede, favner
Egen Rædsel — hvor vil jeg med Jubel
See fra Cythæron herover og frydes;
Raabe herover at Lynet maa falde
Ud af hans Hænder; fy dog, Kronion!
Hvor dog Dit Favnetag er plumpt!
(Hun iler bort.)
(Symphonie.)

Anden Scene

Den forrige Sal. Pludselig Klarhed.
Zeus (i en Ynglings Skikkelse.)
Merkur (i nogen Afstand.)

Zeus

Hør, Søn af Maia!

Merkur

(Knæler med nedbøiet Hoved.)

Zeus!

Zeus

Op, skynd Dig! Iil!

Sving Dine Vinger til Skamanders Bred!

Der græder nu ved sin Hyrdindes Grav

En Hyrde — Naar Kronion elsker

Skal Ingen græde —

Kald hende, som er død, igjen til Livet!

Merkur

(Staaer op.)

Et Vink af det almægtige Hoved fører

Mig bort i Hast, og i en Hast tilbage.

Zeus

Bi! Da jeg svæved' hen til Argos, kom

En Offerdamp mig duftende imøde

Fra mine Templer — det behager mig,

At Folket saa mig ærer — hæv din Vinge

Til Ceres, til min Søster — siig, at saa

Befaler Zeus, at i et halvt Aarhundred

Hun skjænker Argierne tusind' Fold

Af Korn.

Merkur

Med sittrende Iil

Fuldbyrder jeg din Vrede, men med Jubel

Din Huld, Alfader! thi en Vellyst er det

For Guder at lyksaliggjøre, at

Fordærve Qval. Befael, hvor skal jeg bringe

Dig deres Tak — i Støvet, hisset nede,

Hvad heller hisset i Olympens Sal?

Zeus

Dernede i min Semeles Palads!

Afsted!

(Merkur gaaer.)

Hun kommer ikke mig imøde,
Som ellers, at modtage Himlens Drot
Ved sit af Vellyst svulmende Bryst? Hvi kommer
Mig ei min Semele imøde — Død,
Og rædsom Taushed hersker i Paladset
Der larmed' før saa vildt og saa bacchantiskt —
Ei rører sig en Luftning — paa Cythæron
Stod Juno jublende — men hendes Zeus
Vil Semele ei ile fro imøde.

(Pause; han bliver ved.)

Ha! skulde vel den Ondskabsfulde have
Sig vovet i min Elskovs Helligdom?
Saturnia — Cythæron — hendes Glæde —
O Ahnelse! o Rædsel! — Semele!
Dog Mod! Jeg er Din Zeus! Henveiret Himlen
Skal lære det — at jeg, jeg er Din Zeus!
Hvor er den Luft, der turde sig fordriste
Til den at plage, som Zeus kalder Sin? —
Jeg spotter Rænker! — Semele, hvor er Du?
Jeg længes efter at begrave mit
Af Vreden sværtbetyngte Hoved ved
Din Barm, at lulle mine Sandser ind,
At glemme Tømme, Roer og Vogn og synke
I Nydelsen af salig Vellyst hen.
O, Glædesruus, saa sød endog for Guder!
O, lykkelige Ruus! Hvad er Uranos' Blod,
Hvad Nectar og Ambrosia, hvad er
Olympens Throne, Himlens gyldne Scepter,
Hvad Almagt, Evighed, Udødlighed, en Gud,
Foruden Kjærlighed?
Den Hyrde, der ved Strømmens sagte Rislen
Ved sin Hyrdindes Bryst forglemmer sine Lam,
Misunder ikke mig min Tordenkile.
Hun nærmer sig — hun kommer! — O Du Perle
Blandt mine Værker, Qvinde! værdig til
Tilbedelse er den, der skabte Dig! —
Jeg skabte Dig — tilbed mig — Zeus tilbeder
For Zeus, der skabte Dig.

Ha! hvem i hele Væsenernes Rige
Fordømmer mig? Hvor ubemærkt, foragtligt
Forsvinde mine Verdner, mine Straaler
Udstrømmende Stjerner, mine dandsende
Systemer, mit store Strængespil —
Som det de Vise kalde! Hvor det Alt
Er dødt imod en Sjæl!

(Semele kommer nærmere uden at see op.)

Zeus

Min Stolthed! Min Throne et Støv! O Semele!
(Flyver hende imøde; hun vil flye.)
Du flyer! Du tier! — Semele, Du flyer!

Semele

(Støder ham tilbage.)

Bort!

Zeus

(Efter en Pause fuld af Forbauselse.)

Drømmer Jupiter? Hvad? Vil Naturen
Gaae under? — Taler Semele saaledes?
— Hvad, intet Svar? — Min Arm udstrækker sig
Begjærligt efter Dig — saa banked aldrig
Mit Hjerte før Agenors Barn imøde!
Saa slog det ei ved Ledas Bryst! Saa brændte
Ei mine Læber efter Danaes Kys,
Som nu —

Semele

Forræder, ti!

Zeus

Hvad, Semele?

Semele

Fly!

Zeus

(Betragter hende med Majestæt.)

Jeg er Zeus!

Semele

Du, — Du er Zeus!

Skjælv, Salmoneus, skrækkelig vil han

Tilbagefordre dette stjaalne Smykke,

Som Du bespotter — Du er ikke Zeus!

Zeus

Om mig sig drejer hele Verdens Bygning

Og kalder mig saaledes —

Semele

Hvilken Spot!

Zeus

(Mildere.)

Mit hulde Barn, hvorfra nu denne Tone?

Hvem er den Orm, der har bortvendt Dit Hjerte?

Semele

Mit Hjerte var kun dens, Du efteraber —

Tit komme Mennesker i Guders Maske

At fange Qvinder — bort! Du er ei Zeus!

Zeus

Du tvivler; — Semele, — hvor kan Du tvivle,

End om min Guddom?

Semele

(Vemodig.)

Var Du Zeus! Ei skal

En Støvets Søn berøre denne Mund!

Zeus er mit Hjerte helliget — O, var

Du ham!

Zeus

Du græder, græder! Zeus er her

Og Semele skal græde!

(Knæler ned.)

Tael, forlang

Og slavisk skal Naturen synke ned
For Kadmus' Datter! Byd, og Strømme
Skal standse deres Løb; og Helikon,
Og Kaukasus og Cynthus og Mykale,
Og Athos og Rhodope skulle ved
Mit Almagtsvink løsladte kysse Dal
Og Eng, og dandse lig Sneflokker i
Den mørke Luft — befael, og Nord og Øst,
Og Hvirvelvinden skal beleire den
Almægtige Trident,
Og gjennemryste Poseidaons Throne;
I Oprør stiger Havet og forhaaner
Bred, Dæmning, Lynet farer gennem Natten,
Og Pol og Himmel brage; Tordnen brøler
Af tusind Struber, Oceanet løber
Imod Olympen Storm — en Seierssang
Orkanen fløjter Dig imøde — byd!

Semele

Jeg er en Qvinde! Kun en jordisk Qvinde!
Kan Mesteren vel ligge for sit Værk,
Kan Kunstneren nedknæle for sit Billed?

Zeus

Pygmalion tilbad sit Mesterstykke —
Zeus knæler for sin Semele. —

Semele

Staa op!
Staa op! O Ve mig arme, arme Pige!
Zeus har mit Hjerte, kun en Gud jeg elsker,
Og Guder spotte, Zeus foragter mig!

Zeus

For Dine Fødder ligger Zeus!

Semele

Staa op!
Zeus throner over høie Tordenkiler,
I Junos Arm han lader haant om Ormen.

Zeus

(Med Hæftighed.)

Ha, Semele og Juno! — Hvem
En Orm?

Semele

Hvor uudsigelig lykkelig
Var Kadmus' Datter, var Du Zeus — o Ve!
Du er ei Zeus!

Zeus

(Staaer op.)

Jeg er det!

(Han udstrækker Haanden, en Regnbue staaer i Solen. Musikken ledsager Synet.)

Kjender Du

Mig nu?

Semele

Stærk er et Menneske, naar Guder
Ham understøtte — Dig Saturnius
Har kjær — kun Guder kan jeg elske. —

Zeus

Hvad?

Endnu Du mener, at min Kraft er laant
Af Guder, ikke medfødt? — Semele!
Tit laane Guder Menneskerne Kræfter,
Der gjøre Vel, men aldrig deres Rædsler —
Fordærvelse og Død er Magtens Segl;
Og dræbende vil Zeus sig aabenbare.

(Han udstrækker Haanden. Brag, Ild, Røg og Jordskjælv. Musik
ledsager baade nu og siden Trolddommen.)

Semele

O, tag Din Haand tilbage! Naade! Naade!
Det arme Folk! Du er Saturnius' Søn!

Zeus

Letfærdige! Skal for en Qvindes Stivsind
Zeus dreie Kloder, byde Sole staae?

Godt, det vil Zeus! Tit har en Gudesøn
Opridset Klippernes ildsvangre Bug,
Dog hans Kraft lammes inden Tellus' Skranker;
Det kan kun Zeus!

(Han udstrækker Haanden — Solen forsvinder — det bliver pludseligt nat.)

Semele

(Styrter ned for ham.)

Almægtige! — O hvis Du kunde elske!

(Det bliver igjen Dag.)

Zeus

Ha! Kadmus' Datter spørger nu Kronion
Om han kan elske! Blot et Ord og han
Affører sig sin Guddom, bliver Kjød
Og Blod og dør og bliver elsket!

Semele

Det gjorde Zeus?

Zeus

Tal, Semele, eet Ord!

Apollo selv tilstod at det var saligt,
At være Menneske blandt Mennesker —
Et Vink af Dig, og se, jeg bliver det!

Semele

(Falder ham om Halsen.)

O, Jupiter, mig kalde Qvinderne
I Epidaurus taablig og eenfoldig,
Da elsket af den store Tordengud
Jeg intet kan udbede mig. —

Zeus

De skulle

Beskjæmmes — Qvinderne i Epidaurus,
Beed, Beed! — Ved Styx hvis grændsesløse Magt
Selv Guder lyde — hvis Kronion nøler,
Da skal mig Guden i eet Øieblik
Nedtordne i Tilintetgjørelsen!

Semele

(Jublende.)

Derpaa erkjender jeg min Jupiter!
Du svoer — Du svoer og Styx har hørt Din Eed;
Saa lad mig aldrig anderledes favne
Dig, end —

Zeus

(forskrækket, med et Skrig.)

Ulykkelige, ti, hold inde!

Semele

End som Saturnia —

Zeus

Ti!

Semele

Favner Dig!

Zeus

(Bleg, vender sig fra hende.)

For sildigt! — Det er talt! — Styx! — Du har bedet
Om Døden, Semele!

Semele

Ha, elsker Zeus

Saaledes!

Zeus

Himlen gav jeg for at have

Ei elsket Dig saa høit!

(Stirrer paa hende med kold Forfærdelse.)

Du er forloren!

Semele

Zeus!

Zeus

(Taler forbittret med sig selv.)

Ha, jeg mærker nu Din Jubel, Juno!

Fordømte Nid! — O denne Rose dør —

O Ve! — for Acheron for skjøn, for kostbar;

Semele

Saa er Du karrig med Din Herlighed!

Zeus

Forbandet være denne Herlighed

Der har forblindet Dig! — Forbandet være

Min Storhed, der vil sønderknuse Dig!

Forbandet, o forbandet være jeg —

Fordi jeg byggede paa Støv min Lykke!

Semele

Det er kun tomme Rædsler, Zeus! jeg frygter

Ei Dine Trusler!

Zeus

Taabelige Barn!

Gaa — sig Farvel for sidste Gang, for evigt

Til Dine Legesøstre — intet, intet

Kan redde Dig — Jeg er Din Zeus! Og dette

Ei mere — gaa!

Semele

Misundelige! Styx!

Du skal ei slippe mig!

(Hun gaaer.)

Zeus

Nei, triumphere skal hun ikke! — Sittre

Skal hun! — og ved den Magt der gjør mig Himmel

Og Jord til Skammel, vil jeg smedde hende,

Den Onde, til det allersteilste Fjeld

I Thrazien, med diamantne Lænker;

Og denne Eed —

(Merkur viser sig i nogen Afstand.)

Hvad vil Din raske Flugt?

Merkur

Fyrrig, vinget, grædende Tak
Fra Støvets Børn!

Zeus

Fordærv dem atter!

Merkur

(Forbauset.)

Zeus!

Zeus

Lykkelig skal Ingen være!

Hun dør!

(Tæppet falder.)